Samenkörner (Neue Folge 25) 1931

Biletul de călătorie pierdut

Mă întorceam acasă dintr-o călătorie pe care o întreprinsesem ca să propovăduiesc vestea bună despre mântuirea în Hristos într-o localitate. După ce îmi cumpărasem un bilet de călătorie, am urcat în tren și am găsit un loc plăcut în colț. Deoarece călătoria dura mai mult timp, am scos din buzunar un text și am început să citesc.

Deodată am fost determinat de o împrejurare să-mi caut biletul de călătorie. Am băgat mâna în buzunarul în care păstrez întotdeauna biletele de călătorie, dar - buzunarul era gol. Am căutat în celelalte buzunare: în haină, în vestă, în pantaloni, în pardesiu - biletul era și rămânea dispărut. Am căutat pentru a doua oară, dar rezultatul era același. Un sentiment de-a dreptul neplăcut a pus stăpânire pe mine, pe care un cititor sau altul, care a pățit ceva asemănător îl poate înțelege. Că biletul fusese cumpărat și plătit, era sigur și astfel eram îndreptățit la călătorie. Dar dacă nu puteam arăta biletul, nu-mi va folosi la nimic toată susținerea nevinovăției mele. Voi fi amendat exact așa ca și când aș fi urcat în tren fără bilet. Acest gând îmi era în realitate mai mult decât penibil.

Ce să fac? Să aștept liniștit și să mă resemnez cu soarta mea? Sau mai era și altceva de făcut?

Trebuia să-mi spun că un copil al lui Dumnezeu poate să aducă și lucrurile cele mai mărunte ale vieții Tatălui său, căruia doar tot ce îi privește pe copiii Săi Îi este important. Astfel m-am îndreptat spre El cu rugăciune tăcută. Abia îmi terminasem rugăciunea, când privirea mi-a fost întoarsă direct spre plasa de bagaje de deasupra capului meu și iată, biletul era acolo. Așa cum după aceea mi-a devenit limpede, la dezbrăcarea pardesiului îl pusesem acolo și apoi uitasem să-l bag în buzunar.

Am respirat ușurat. Îmi aveam din nou biletul de călătorie și puteam să-mi continui în liniște călătoria.

Cu aceasta, povestirea despre biletul de călătorie a ajuns la capăt, dar încă n-am terminat. Întâmplarea în sine este așa de simplă, încât abia dacă merită povestită. Dar la meditarea asupra incidentului mi-au venit câteva gânduri pe care vreau să le împărtășesc cititorilor mei.

Există multe suflete scumpe, care, după ce își găsiseră refugiul la crucea de pe Golgota, puteau să se laude cu inima fericită de siguranța iertării păcatelor lor. Ei aveau, oarecum, biletul lor de călătorie spre cer în buzunar și începeau călătoria spre destinația minunată, cu conștientizarea fericită că vor ajunge sigur la țintă.

Dar cu timpul, bucuria mântuirii din inima lor a scăzut. De unde vine aceasta? Ei au privit în ei înșiși; acolo, în interiorul lor, au descoperit multe care aveau prea puține lucruri în comun cu eliberarea unui copil al lui Dumnezeu. Ei au trebuit să facă experiența că lucra în ei puterea răului, căreia nu-i făcuseră față. Ei voiau să facă binele, dar nu puteau. Au trebuit să recunoască faptul că încă mai erau păcătoși, iar urmarea era că aveau un sentiment profund nefericit, ca și o nesiguranță totală în privința convertirii lor. Bucuria mare, siguranța liniștită a primei perioade se duseseră. Lor le-a mers asemănător ca mie pe când stăteam în compartimentul meu și căutam zadarnic în toate buzunarele biletul meu de călătorie. Oare unde era biletul lor de călătorie, în posesia căruia fuseseră la început atât de fericiți? Poate se înșelaseră și nu-l posedaseră chiar niciodată?

Există și suflete - și din nefericire numărul lor nu este mic -, care după un drum mai scurt sau mai lung în părtășia cu Dumnezeu, încep să piardă interesul pentru lucrurile divine. Ei n-au privit în ei, ca primii amintiți, dar cu atât mai mult în jurul lor. Lucruri exterioare, prieteni necredincioși și prietene necredincioase, care, vai! de atâtea ori pot să fie atât de fermecători de

amabili, lumea și distracțiile ei, păcatul, care știe să prepare o băutură atât de amețitor de dulce - aceste lucruri și altele asemănătoare i-au ademenit și i-au prins tot mai mult și mai mult, le-au luat gustul pentru pâinea hrănitoare a Cuvântului lui Dumnezeu și consecința a fost golul interior, o inimă nemulțumită, îndoiala în posesia biletului ceresc de călătorie și în final sentimentul că pierduseră tot ce odinioară îi făcuse atât de fericiți.

Asemănător le merge celor care cândva, poate deja la vârsta copilăriei, crezuseră și fuseseră fericiți. Dar apoi a venit cititul cărților cu conținut necredincios, poate și studiul sub călăuzirea învățătorilor și a profesorilor necredincioși, iar satan, cel plin de șiretlicuri, a purtat de grijă prin stimulări de întrebări corespunzătoare în inimile oamenilor, înclinate în fond spre necredință, ca sămânța veninului să crească repede și să dea flori luxuriante. Cu câtă luptă și mâhnire de nespus a pierdut pe această cale câte un tânăr, câte o fată, credința simplă care dă fericire anilor copilăriei! Ei au încetat să se roage și să vegheze și - biletul de călătorie spre cer era și rămânea dispărut.

Viața multor credincioși scoate la iveală o decădere a felului descris. Dar trebuie să ne gândim cu durere deznădăjduită la aceste trei clase de credincioși, care par să-și fi pierdut biletul de călătorie spre cer?

Nu. Chiar dacă ei înșiși, fie din necunoașterea valabilității depline a lucrării lui Hristos, fie prin nestatornicia personală sau prin viclenia lui satan, ar putea să nu mai fie în stare să-și prezinte biletul, biletul *nu este pierdut.* Nimeni nu poate, cum spune Domnul Isus Însuși în pildă, să smulgă din mâna Sa și a Tatălui Său oile pe care I le-a dat Tatăl Său; ele sunt și rămân proprietatea Sa. Dumnezeu nu-i lasă baltă pe copiii Săi. Fie că asemenea situații, cum am descris, durează mul sau puțin, Dumnezeu va lucra în inimile celor în cauză, ca ei să găsească drumul cel bun înapoi și să devină iarăși bucuroși de posesia biletului lor de călătorie. S-ar putea să meargă de-a lungul unui drum greu, să treacă prin autoacuzații amare și dureri adânci, ba chiar întoarcerea poate să urmeze abia în cel din urmă ceas - și cât de trist și de rușinos este aceasta! - dar Dumnezeu Își va ține cuvântul.

În cazul că printre cititorii acestor rânduri sunt oameni care fac parte din prima clasă numită, vreau să-i sfătuiesc pe aceștia să citească cu rugăciune capitolele 5-8 din Epistola către Romani, dar înainte de toate să zăbovească la capitolele 7 și 8. Acolo vor afla că ei nu sunt singuri cu experiențele lor triste în legătură cu neputința cărnii, dar și că jertfa lui Hristos este desăvârșită și «nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus». Ei vor auzi că Dumnezeu «trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, *a condamnat păcatul în carne*», (Romani 8.1,3), cu alte cuvinte, că Domnul și Mântuitorul lor, Isus Hristos, nu numai că a purtat *păcatele* lor și le-a îndepărtat, ci prin faptul că El a fost făcut *păcat,* judecata lui Dumnezeu în El a fost emisă și asupra *stării de păcat* a omului și că astfel, credinciosul «a fost îndreptățit față de păcat» o dată pentru totdeauna. La crucea lui Hristos, păcatul a fost îndepărtat din punct de vedere judecătoresc dinaintea ochilor Dumnezeului sfânt.

Dar în ceea ce îi privește pe cei care trebuie să se considere ca făcând parte din celelalte două clase, ei să strige către Dumnezeu după ajutor și îndurare, ca El să le deschidă ochii asupra situației lor primejdioase. Fie ca ei să se smerească înaintea lui Dumnezeu cu o serioasă judecată de sine, dar apoi să-și caute refugiul în prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu. Numai el dă inimii adevărată mulțumire și pace adâncă. Deja câte unul, în inima căruia necredința și-a găsit un loc ca urmare a faptului că n-a vegheat, a neglijării rugăciunii și citirii Sfintei Scripturi, a trebuit să mărturisească cu rușine, abia după ce începuse din nou să citească cu rugăciune Cuvântul, că din acest Cuvânt iese o forță vitală în fața căreia necredința trebuie să capituleze.

De aceea, citiți Cuvântul și rugați-vă, voi, care credeți că v-ați pierdut biletul de călătorie! Veți resimți în curând efectul.

Încă un gând m-a impresionat la meditația despre biletul meu pierdut. A trebuit să mă gândesc la milioanele de oameni care fac călătoria spre eternitate *fără* bilet de călătorie, la ei, care se află indiferenți sau cu premeditare pe calea cea largă, care duce la pierzare, dar și la numeroasele grupuri ale celor care cred că pot să-și câștige cerul cu propriul merit. Ambele situații sunt la fel de primejdioase, pentru că ambele căi, oricât de diferite sunt, sfârșesc în pierzare. Pentru unii este valabil cuvântul: «Dar cât despre fricoși și necredincioși și păcătoși și urâcioși ... și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă» (Apocalipsa 21.8); sau în privința lucrării de ispășire a lui Isus Hristos: «Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?» (Evrei 2.3). Dar pentru cei care vor să devină mântuiți prin propriile lor fapte, se spune nu mai puțin serios: «Pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și *sunt lipsiți [sau: nu ajung la] de gloria lui Dumnezeu*», - și acum vine adaosul minunat - «fiind îndreptățiți, *fără plată,* prin *harul* Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus». (Romani 3.22-24). În fața acestui cuvânt serios, prețios, mai pot să stea în picioare propriile fapte?

Poate nu faci parte, dragă cititorule, dintre sufletele despre care tocmai am vorbit, dar ești de concepția că: „Mai este timp! Sigur că mă voi converti odată, dar nu astăzi.” Dragă prietene, și aceasta este primejdios, căci cât de repede poate să se rupă firul vieții!

Pe când încă mă mai preocupam cu aceste probleme serioase m-am întâlnit cu un cunoscut, care m-a speriat cu știrea că o rudă de-a lui, de șaptezeci și cinci de ani, în urmă cu câteva zile a fost secerată dintr-odată de un accident de mașină. M-am informat dacă ruda fusese un copil al lui Dumnezeu.

„Nu, nu”, a răspuns el întristat, „nu avem nicio dovadă.”

Zguduitor gând! A trăit șaptezeci și cinci de ani, dar a rămas indiferentă și a mers fără Dumnezeu în eternitate! Sărman suflet!

Dragă cititorule, tu, care ai încheiat vechiul an în vechiul mod, nu vrei să-l începi pe cel nou prin a-I aduce lui Isus păcatele tale și să-L primești prin credință, ca apoi să se spună și despre tine:

«Cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.» [2 Corinteni 5.17].

Titlul original: „Die verlorene Fahrkarte”
din *Samenkörner (Neue Folge 25) 1931,* pag. 1-7.